

РЕШЕНИЕ

№ 675

гр. П***, 15.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Мария Кузева
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20225220100854 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 422 от ГПК.

Ищецът „Еос Матрикс“ ЕООД чрез пълномощника адвокат П. твърди, че на 16.02.2011 г. между кредитора „Юробанк И Еф Джи България“ АД (понастоящем „Юробанк България“ АД) и кредитополучателя Т. М. ХР. е бил сключен договор за потребителски кредит № FL570117, по силата на който кредиторът се е задължил да предостави на кредитополучателя заем в размер на 15 170 лв. за пълно предсрочно погасяване на задължения по друг договор за кредит, сключен със същия кредитор, а кредитополучателят се е задължил да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви в срок до 16.02.2021 г. на 120 месечни анюитетни вноски, първите 12 от които в размер на 94.81 лв., останалите в размер на 247.78 лв. и една последна изравнителна вноска в размер на 248.38 лв. Твърди, че разрешеният кредит е бил преведен по сметка в банката на името на кредитополучателя, но последният не е погасвал дължимите главници и лихви съгласно погасителния план, поради което кредитът е станал предсрочно изискуем и също така е изтекъл крайният срок за издължаването му. Поддържа, че е придобил вземанията по договора за потребителски кредит по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), сключен между „Юробанк България“ АД и „Еос Матрикс“ ЕООД на 18.01.2016 г., като за цесията длъжникът бил уведомен от цесионера в качеството му на пълномощник на цедента на 16.04.2018 г. и втори път – с връчване на препис от исковата молба, към която е приложено уведомление, изходящо от предишния кредитор. Твърди, че за събиране на вземанията по

договора се е снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 2005/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик, както следва: за сумата от 1 500 лв. – главница, частично от общо дължима главница – 15 170 лв., и за сумата от 1 500 лв. – договорна лихва, частично от общо дължимата договорна лихва в размер на 7 024.23 лв. Във връзка с постъпило против заповедта за изпълнение възражение от длъжника било образувано гр.д. № 2650/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик и с Решение № 243 от 26.02.2019 г. било установено съществуването на вземане в размер на 3 000 лв. (частично), дължимо по договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г., от което: 1 500 лв. – главница, частично от общо дължима главница – 15 170 лв., и 1 500 лв. – договорна лихва, частично от общо дължимата договорна лихва в размер на 7 024.23 лв. Въз основа на влязлото в сила решение бил издаден изпълнителен лист и за събиране на дължимите суми било образувано изпълнително дело № 549/2020 г. по описа на ЧСИ Д***, което било приключено поради напълно събрани вземания по изпълнителното дело. Поради непогасяване на остатъка от дължимите по договора за кредит суми ищецът се снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 4212/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик. Тъй като против заповедта за изпълнение било постъпило възражение от длъжника, предявява искове за установяване на вземанията по заповедта, както следва: главница в размер на 9 483.94 лв. и лихва за забава в размер на 2 523.78 лв. за периода от 16.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане. Претендира разноските в исковото и заповедното производство. Ангажира доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът Т. М. ХР. чрез пълномощника си адвокат Т. оспорва дължимостта на претендираните суми поради изтекла давност. Не оспорва, че е страна по договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г. и че с договор за възлагане на вземания, сключен между „Юробанк България“ АД (с предишно наименование „Юробанк И Еф Джи България“ АД) задължението, произтичащо от договора за потребителски кредит, е било изкупено от ищеца, като по силата на този договор цесионерът е встъпил в правата на кредитополучателя по договора за потребителски кредит. Твърди, че на основание чл. 15, ал. 5 от договора за потребителски договор предсрочната изискуемост на кредита настъпва автоматично при непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита, както и при неизпълнение на което и да е друго задължение по договора. В този смисъл поддържа, че предсрочната изискуемост на кредита е настъпила на 17.03.2011 г. – денят, следващ датата, посочена като падеж на първата вноска по кредита, а не на 16.04.2018 г., когато е получена поканата за доброволно плащане, изпратена от цесионера. Посочва също така, че снабдяването със заповед за изпълнение и с изпълнителен лист по ч.гр.д. № 2005/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик не е довело до спиране или прекратяване на давността за

останалата част от вземането с оглед разпоредбата на чл. 116а от ЗЗД. Тъй като към момента е изтекла петгодишната погасителна давност за главницата и тригодишната погасителна давност за лихвата, моли за отхвърляне на исквете и присъждане на разноските по делото. Не сочи доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Между страните не е спорно, а и се установява от представения по делото договор за потребителски кредит № FL570117, че на 16.02.2011 г. между третото неучастващо по делото лице „Юробанк И Еф Джи България“ АД и ответника Т. М. ХР. е сключен договор, по силата на който банката се е задължила да предостави на кредитополучателя потребителски кредит в размер на 15 170 лв. за погасяване на задълженията по договор FL518698 от 16.03.2010 г., сключен между банката и кредитополучателя, а кредитополучателят се е задължил да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви в срок до 16.02.2021 г. при фиксиран ГЛП през първата една година от издължаване на кредита в размер на 7.50 % и ГПР в размер на 13.31 %.

На 18.01.2016 г. между „Юробанк България“ АД и „Еос Матрикс“ ООД е сключен договор за възлагане на вземания, съгласно който прехвърлителят „Юробанк България“ АД се е съгласил да прехвърли на приобретателя „Еос Матрикс“ ООД всички свои права, права на собственост, облаги и участия върху и във вземанията, посочени в приложение към договора, в т.ч. вземане по договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г. с длъжник Т. М. ХР. в размер на 15 170 лв. главница към 31.12.2015 г., 6 926.73 лв. лихви към 31.12.2015 г. и 97.50 лв. такси и разноски към 31.12.2015 г. и крайна дата на издължаване 16.02.2021 г.

С нотариално заверено на 18.01.2016 г. пълномощно прехвърлителят „Юробанк България“ АД е упълномощил Адвокатско дружество „И*** и Д***“ да представлява банката и да уведомява съгласно разпоредбата на чл. 99, предл. 3 от ЗЗД всички длъжници за сключения на 18.01.2016 г. договор за прехвърляне на вземания.

На 16.04.2018 г. на Т. М. ХР. чрез майка му М*** Х.а е връчено уведомление с изх. № 3358/13.04.2018 г. за извършено прехвърляне на вземанията по договора за потребителски кредит и уведомление с изх. № 3359/13.04.2018 г. за обявяване на договора за потребителски кредит за предсрочно изискуем.

На 25.05.2018 г. „Еос Матрикс“ ЕООД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК против Т. М. ХР. за сумите: главница в размер на 1 500 лв., частично от общо дължимата главница в размер на 15 170 лв. по договор за потребителски кредит от 16.02.2011 г., и договорна лихва в размер на 1 500 лв., предявена частично за периода от 16.08.2015 г. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението

за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане.

Въз основа на заявлението е образувано ч.гр.д. № 2005/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик и в полза на заявителя е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 1028 от 31.05.2018 г. за сумите: главница в размер на 1 500 лв., частично от общо дължимата главница в размер на 15 170 лв. по договор за потребителски кредит от 16.02.2011 г., и договорна лихва в размер на 1 500 лв., частично за периода от 16.08.2015 г. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 25.05.2018 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 25.05.2018 г. до окончателното плащане, както и разноски за държавна такса в размер на 60 лв.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК против издадената заповед за изпълнение е постъпило възражение от длъжника, поради което на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК заявителят „Еос Матрикс“ ЕООД е предявил иск за установяване на вземанията по заповедта за изпълнение.

С влязло в сила Решение № 243 от 26.02.2019 г. по гр.д. № 2650/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик е признато за установено, че съществуват вземания на „Еос Матрикс“ ЕООД към Т. М. ХР. съгласно заповед № 1028 от 31.05.2018 г. по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 2005/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик, в следните размери: сума в размер на 1 500 лв. главница, частично от дължима по договор за потребителски кредит от 16.02.2011 г. главница в размер на 15 170 лв. и договорна лихва в размер на 1 500 лв. частично за периода от 16.08.2015 г. до датата на подаване на заявлението в съда от общо дължима договорна лихва в размер на 7 024.23 лв., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на заявлението 25.05.2018 г. до окончателното изплащане.

На 01.12.2021 г. „Еос Матрикс“ ЕООД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение за сумите: главница в размер на 9 483.94 лв. за периода от 16.12.2016 г. до 16.02.2021 г., включително, дължима по договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г., договорна лихва в размер на 979.68 лв. за периода от 16.12.2018 г. до 16.02.2021 г. – дата на падежиране на договора и лихва за забава в размер на 2 523.78 лв. за периода от 16.12.2018 г. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

Въз основа на заявлението е образувано ч.гр.д. № 4212/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик и е издадена Заповед № 2308 от 03.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по отношение на претендираните вземания – при посочване на началната дата на вземането за главница е допусната очевидна фактическа грешка като вместо 16.12.2016 г. е посочено 16.02.2016 г.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК против заповедта за изпълнение е постъпило възражение от длъжника Т. М. ХР. и с оглед дадените от съда указания заявителят „Еос Матрикс“ ЕООД е предявил искова молба за

установяване на вземанията по заповедта, която е предмет на настоящото производство.

При така установените правнорелевантни факти съдът приема следното от правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422 от ГПК кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 9 от ЗПК във връзка с чл. 240, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за съществуване на вземания за главница и лихва за забава по договор за кредит.

Налице са процесуалните предпоставки за съществуване и надлежно упражняване на правото на иск, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, тъй като в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК, против която в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК е постъпило възражение от длъжника, а исковата молба е предявена в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Основателността на исковете предполага съществуване на валидно облигационно правоотношение по договор за кредит, по който кредиторът е изпълнил задължението си да предостави на кредитополучателя отпуснатата в заем сума, настъпване на изискуемостта на вземането и надлежното прехвърляне на вземането по договора в полза на ищеца. Осъществяването на тези правнорелевантни факти следва да бъде установено по делото при условията на пълно и главно доказване, като тежестта за това е на ищеца.

Ответникът не оспорва съществуването на валидно облигационно правоотношение по договор за потребителски кредит с третото неучастващо по делото лице „Юробанк България“ АД, а и по отношение на този правнорелевантен факт е налице влязло в сила решение по гр.д. № 2650/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик, с което съдът е разрешил със сила на пресъдено нещо спора за частично предявеното вземане, произтичащо от същия правопораждащ юридически факт. Следователно с оглед възприетото в т. 2 от ТР № 3/2016 г. на ОСГТК на ВКС настоящият съд, разглеждащ последващия иск за разликата до пълния размер на вземането, произтичащо от същото право, е длъжен да приеме, че договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г. е надлежно сключен и е породил валидна облигационна връзка между страните по него.

Спор между страните не съществува и относно изпълнението на задължението на банката-кредитор да предостави заемната сума, респективно възникването на задължение за ответника да я върне на кредитора, а също и относно прехвърлянето на вземанията по договора за потребителски кредит от първоначалния кредитор „Юробанк България“ АД на ищеца „Еос Матрикс“ ЕООД по силата на договор за възлагане на вземания от 18.01.2016 г.

Възраженията на ответника се изчерпват с твърдението за погасяване на вземанията по давност съгласно чл. 110 и чл. 111, б. „в“ от ЗЗД.

Разгледано по същество възражението е неоснователно. Съгласно чл.

110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а съгласно чл. 111, б. „в“ от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. Вземането за главница по договор за банков кредит се погасява с общата петгодишна давност – в този смисъл Решение № 38 от 26.03.2019 г. по т.д. № 1157/2018 г. на ВКС, II т.о., даващо отговор на правния въпрос дали плащанията за главница по договор за банков кредит с погасителен план имат характер на периодични плащания, с оглед приложното поле на кратката погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД или е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 от ЗЗД, изчисляван от датата на окончателния падеж (последната уговорена дата за окончателно издължаване на кредита). Вземанията на лихви, в т.ч. договорни и законни, с оглед изричната разпоредба на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД се погасяват с изтичане на кратката тригодишна давност.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая вземането е станало изискуемо с настъпване на предсрочна изискуемост. С ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС се отрече т.нар. „автоматична предсрочна изискуемост“, която поражда действие при спиране на плащанията по договора за кредит, без банката да е упражнила правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем. Съгласно т. 18 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 от ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 от ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Следователно за да се приеме, че е настъпила предсрочната изискуемост, е необходимо да се установи на първо място настъпване на уговорените в договора за банков кредит обстоятелства за упражняване на потестативното право на банката-кредитор за обявяване на вземанията за изискуеми; на следващо място заявяване от страна на банката, че упражнява това свое право и на последно място достигане на това волеизявление до длъжника.

Между страните не се спори, че е изпълнено изискването на чл. 15, ал. 5 от договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г. за настъпване на предсрочна изискуемост, а именно непогасяване изцяло или отчасти на която и да е вноска от главницата или лихвата по кредита. Изпълнено е и изискването банката-кредитор чрез упълномощено лице да е упражнила правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем с отправяне

на нарочно уведомление до длъжника, надлежно връчено на 16.04.2018 г. Следователно предсрочната изискуемост е настъпила, съответно вземанията са станали изискуеми на 16.04.2018 г. От тази дата съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД е започнала да тече погасителната давност. Вярно е, че съгласно т. 1 от ТР № 3/2016 г. на ОСГТК на ВКС предявяването на иска за парично вземане като частичен и последвалото негово увеличаване по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК нямат за последица спиране и прекъсване на погасителната давност по отношение на непредявената част от вземането, но в случая е налице друго обстоятелство, което прекъсва давността по отношение на непредявената по гр.д. № 2650/2018 г. по описа на Районен съд – Пазарджик част от вземането. Това е подаденото от кредитора „Еос Матрикс“ ЕООД на 01.12.2021 г., преди изтичане на давностния срок заявление за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 4212/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик за сумите: главница в размер на 9 483.94 лв. за периода от 16.12.2016 г. до 16.02.2021 г., включително, договорна лихва в размер на 979.68 лв. за периода от 16.12.2018 г. до 16.02.2021 г. – дата на падежиране на договора и лихва за забава в размер на 2 523.78 лв. за периода от 16.12.2018 г. до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Съдебното предявяване на вземането съгласно чл. 116, б. „б“ от ЗЗД е обстоятелство, което прекъсва давността, а по време на съдебния процес относно вземането давност не тече съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ от ЗЗД. Следователно към настоящия момент вземането за главница по договора за потребителски кредит не е погасено по давност.

Давността не е изтекла и ако се приеме, че вземането за главница е станало изискуемо на падежа на всяка погасителна вноска, тъй като заявеното в настоящото производство вземане за главница е за периода от 16.12.2016 г. до 16.02.2021 г. и преди изтичане на давностния срок давността е прекъсната с подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на 01.12.2021 г.

По отношение на акцесорното вземане за лихва за забава погасителната давност също не е изтекла, тъй като вземането е претендирано за периода от 16.12.2018 г. до 01.12.2021 г., а както се посочи заповедта за изпълнение е подадена на 01.12.2021 г., т.е. преди изтичане на тригодишен срок от възникване на най-ранното задължение за лихва.

При тези изводи съдът намира, че предявените иски са основателни и следва да бъдат уважени изцяло предвид липсата на оспорване от страна на ответника на размера на исковите претенции.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва се присъдят разноските в исковото и заповедното производство съгласно представения списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Т. М. ХР., ЕГН ***** от гр. П***, ул. „Н*** П.К****“, ***, ***, *** дължи на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК *** седалище и адрес на управление: гр. С***, район В***, ж.к. „М*** д****“, ул. „Р*** П***-К****“ ***, представлявано от управителя Р*** И***а М***-Т***, на основание чл. 422 от ГПК във връзка с чл. 9 от ЗПК, чл. 240, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД главница в размер на 9 483.94 лв. и лихва за забава в размер на 2 523.78 лв. за периода от 16.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 01.12.2021 г., до окончателното изплащане, дължими на основание договор за потребителски кредит № FL570117 от 16.02.2011 г., сключен между „Юробанк И Еф Джи България“ АД (понастоящем „Юробанк България“ АД) и Т. М. ХР., като вземанията са прехвърлени от „Юробанк България“ АД на „Еос Матрикс“ ЕООД с договор за възлагане на вземания от 18.01.2016 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК ч.гр.д. № 4212/2021 г. по описа на Районен съд – Пазарджик.

ОСЪЖДА Т. М. ХР., ЕГН ***** от гр. П***, ул. „Н*** П.К****“, ***, ***, *** да заплати на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК *** седалище и адрес на управление: гр. С***, район В***, ж.к. „М*** д****“, ул. „Р*** П***-К****“ ***, представлявано от управителя Р*** И***а М***-Т***, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК разноски в исковото производство за държавна такса в размер на 259.75 лв. и разноски в заповедното производство за държавна такса в размер на 259.75 лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд – Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____